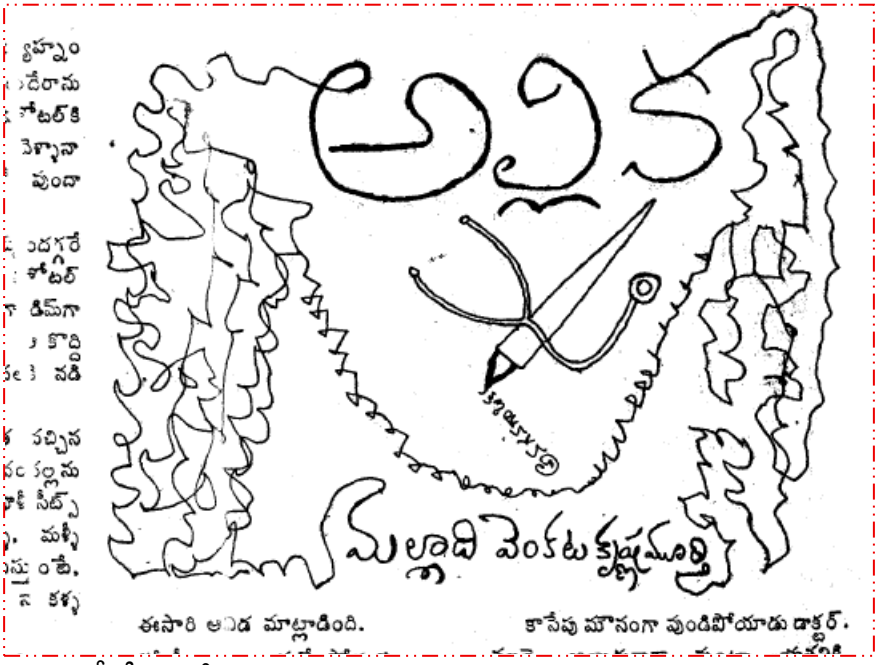

అల్లిక

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

(1976 జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)

ఆ రోజు ఆదివారం.

సెలవురోజు కాబట్టి తీరికగా మధ్యాహ్నం పన్నెండున్నరకి హోటల్‌కి బయలుదేరాను భోజనానికి. రోజూ వెళ్ళే హోటల్‌కి కాక, కొద్దిగా ఖరీదయిన హోటల్‌కి వెళ్ళాను ఆ రోజు. నాంపల్లి ప్రాంతంలో వుంది ఆ హోటల్.

లోపలికి అడుగుపెట్టగానే గుమ్మం దగ్గరే నిలబడ్డాను కొద్ది క్షణాలు. ఖరీదయిన హోటల్‌కున్న వాతావరణం వల్ల లోపల బాగా డిమ్ గా వెలుగుతున్నాయి లైట్లు. నా కళ్ళు ఆ కొద్దిపాటి చీకటికి అలవాటుపడ్డాక లోపలికి నడిచాను, ఖాళీ సీట్ కోసం వెదుకుతూ.

మొదటి తారీకు వచ్చిన తర్వాత వచ్చిన ఆదివారం అది. ఆ ప్రభావం వల్ల అనుకుంటాను, లోపల రద్దీగా వుంది. ఖాళీ సీట్స్ ఎక్కడాలేవు. చివరిదాకా వెళ్ళి, మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి గుమ్మం వైపు నడుస్తుంటే, అప్పుడే ఖాళీ అయిన రెండు సీట్లు నా కళ్ళబడ్డాయి.

ఆ బల్లదగ్గరకి నడిచాను. బల్లకి అటువైపు వున్న రెండు సీట్లలో ఇద్దరు దంపతులు కూర్చుని వుండడం గమనించి సంశయిస్తూ అక్కడే నిలబడ్డాను.

"క్షమించండి. నేను ఇక్కడ కూర్చుంటున్నాను" అన్నాను ఆయనతో.

నా వంక తేరిపార చూసాడతను.

"కూర్చోండి" అన్నాడు చిన్నగా మందహాసం చేసి.

కూర్చున్నాను.

భార్యతో ఏదో చెప్తున్నాడతను. నేను బేరర్ కోసం కళ్ళతో వెదుకుతుండగా, అకస్మాత్తుగా, అతని కంఠం వినిపించింది నాకు.

"మీ పేరు..?"

కొన్ని క్షణాల మౌనం తర్వాత అన్నాడు.

"మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూసాను ఇంతకుముందు."

"యూనివర్సిటీలో పనిచేస్తున్నాను."

"అక్కడ కాదు" అన్నాడు తల అడ్డంగా వూపుతూ.

"విద్యానగర్‌లో వుంటున్నాను.

మళ్ళీ తల అడ్డంగా వూపి అన్నాడు.

"ఊహూ, అక్కడ కూడా కాదు."

"బహుశా బస్సుల్లో చూసి వుంటారు ఎక్కడయినా."

ఈసారి ఆవిడ మాట్లాడింది.

"మీకీ అలవాటు చస్తే పోదు."

"ఏ అలవాటు?" అడిగాను అప్రయత్నంగా ఆవిడ కంఠంలోని చిరుకోపాన్ని గుర్తించి.

"ఎవరినయినా కొత్త వ్యక్తిని చూస్తే ఇలానే మాటలు కలుపుతారు ఈయన."

బేరర్ వచ్చాడు. మీల్స్ ఆర్డర్ చేసాను.

"నిజంగా మిమ్మల్ని ఈ మధ్య ఎక్కడో చూసాను.. మీకీ మధ్య ఏదైనా హాస్పిటల్‌లో ఆపరేషన్‌లాంటిది జరిగిందా?" అడిగాడు.

"లేదు."

"గుర్తొచ్చింది. సారీ. నెలక్రితం అనుకుంటాను.. కాదు. రెండు నెలలు దాటి వుంటుంది. మీ పోలికలున్న ఒక వ్యక్తికి అపండిసైటిస్ ఆపరేషన్ జరిగింది మారేడ్‌పల్లిలోని ఓ హాస్పటల్‌లో."

"మీరు డాక్టరా?" అడిగాను.

తలవూపి చెప్పాడు. "అవును. ఎనస్తీషియన్‌ని. ఆ ఆపరేషన్‌కి ముందు ఆ పేషెంట్‌కి నేనే అనస్తీషియా ఇచ్చాను."

"నాకెప్పుడూ అపండిసైటిస్ రాలేదు" అన్నాను నవ్వి.

"వెరీసారి ఆ పేషెంట్‌కి అచ్చం మీ పోలికలే వున్నాయి. ముఖ్యంగా బట్టతల అలాగే వుంటుంది."

నవ్వి ఊరుకున్నాను.

కాసేపు మౌనంగా వుండిపోయాడు డాక్టర్. నలభై అయిదుదాకా వుంటాయతనికి. పచ్చగా, దబ్బపండులా వున్నాడు. నల్లటి ఫ్రేమ్ లో బంధింపబడ్డ టింటెడ్ కళ్ళద్దాలు హుందాతనాన్ని ఇస్తున్నాయి ఆయన పర్సనాలిటీకి. విటమిన్ టేబ్స్, టానిక్స్ తీసుకోవటం అలవాటనుకున్నాను, ఆయన మొహంలో కనబడే చురుకుదనం, ఆరోగ్యం చూసి.

బేరర్ మీల్స్ ప్లేట్ తీసుకువచ్చాడు.

"ఎవరిని చంపారు?" అకస్మాత్తుగా ఆవిడ అడిగింది డాక్టర్‌ని.

తలెత్తి చూసాను డాక్టర్ వంక. ఆయన మొహంలో చిరునవ్వు తొణికిసలాడింది.

"ఎవరిని చంపాననుకుంటున్నావు?"

"మీరే చెప్పాలి."

"ఎవరో ఒకరు చావాల్సిందేగా."

పెదవి విరచింది ఆవిడ.

ఆ సంభాషణ వాళ్ళిద్దరి మధ్యా సాగుతోంది.

కొద్దిగా తగ్గు స్వరంలో, నేను రాకమునుపు మాట్లాడుకుంటున్న సంభాషణ కొనసాగిస్తున్నారని అర్థమైంది నాకు.

"అబ్బ! అలాంటి పరిస్థితివస్తే ఘోరం కదా?" అన్నది ఆవిడ.

"డాక్టర్‌లకి ఒకోసారి అలా జరిగిపోతుంటుంది. అనవసరంగా త్రివేణి జీవితం ఇరుకున పడుతుంది. ఆలోచించే వ్యవధి కూడా వుండదు" కొన్ని క్షణాల తర్వాత అన్నాడు ఆలోచనగా "చంపేసానంతే."

అన్నం కలుపుకోవటం ఆపి అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

"మీరు చంపేసారా ఎవరినయినా?"

నా ప్రశ్న విని వాళ్ళిద్దరూ ఒకసారి ఒకరి మొహం మరొకరు చూసుకున్నారు.

డాక్టరే సర్దుకుని అన్నాడు నవ్వి "అవును. ఒకరిని చంపాను."

"మనిషినే?"

"అక్షరాలా మనిషినే. నా పేషెంట్లలో ఒకరిని."

"పొరపాటున ఏ కత్తెరో కడుపులో వుంచేసి కుట్టేసారా?" అడిగాను నవ్వుతూ.

ఆయన నా కళ్ళలోకి మొదటిసారిగా చూస్తూ అన్నాడు.

"పొరపాటున కాదు. కావాలని, చూస్తూ, చూస్తూనే చంపాల్సి వచ్చింది."

ఈసారి ఆయన స్వరంలో మార్పు వుంది. ఇదివరకలా మామూలుగా లేదు. ఆ భావానికి తెలుగులో సరయిన పదం లేదనుకుంటాను. భయంకరంగా లేదు అలా అని మెత్తగా కూడా లేదు.

"కావాలని హత్యచేసాను" అదే స్వరంతో మళ్ళీ చెప్పాడాయన. క్షణాలలో సీరియస్ అయిపోయాడు. అతని ప్రక్కన కూర్చున్న ఆవిడ మొహంలోకి కూడా సీరియస్‌నెస్ ప్రవేశించింది.

కాసేపు నాకేం మాట్లాడాలో తెలియలేదు.

"ఛ. మీరు అలా కనబడరు." అన్నాను పెగల్చుకుని.

"ఒక్క నేనేకాదు. ఆ పరిస్థితుల్లో ఏ డాక్టరున్నా తప్పకుండా హంతకుడయి వుండేవాడు."

"మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే ఎవరిని చంపారో చెప్పండి" అన్నాను.

"నిజానికి ఆ హత్య చేయటంలో కూడా నాకు ఛాయిస్ దొరికింది. ఇద్దరు వ్యక్తులలో ఒకరిని తప్పక చంపాల్సిన పరిస్థితి ఏర్పడింది నాకు."

"చట్టబద్ధంగానా?" అడిగాను.

క్రమంగా ఆయన మొహంలో సీరీయస్‌నెస్ మబ్బులా విడిపోయింది. చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు.

"అవును. చట్టబద్ధంగానే.""

"త్రివేణి ఎవరు?" అడిగాను.

"త్రివేణి ఎవరు అన్న ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పాలంటే, మీకు మొదటినుంచీ చెప్పాలి జరిగిందంతా."

"మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే దయచేసి చెప్పండి. అభ్యంతరం వున్నా కూడా చెప్పండి. పూర్తిగా తెలుసుకోకపోతే నాకు ఈ సంఘటన ఇలాగే గుర్తుండిపోతుంది చాలాకాలం. ఎవరిని ఎందుకు మీరు మీ మెడికల్ కెరీర్‌లో చంపాల్సి వచ్చిందోనన్న సంశయం నాలో మిగిలిపోతుంది. కాబట్టి మీరు చెప్పాల్సిందే."

డాక్టరు నవ్వి, బేరర్ తెచ్చిన ప్లేట్‌లోంచి రూపాయి కాగితాలు తీసుకున్నాడు. చిల్లర టిప్‌గా వదిలి.

"కాఫీ, ఐస్‌క్రీమ్ ఏం కావాలంటే అది తీసుకోండి. ఊరికే కూర్చుంటే విసుగు పుడుతుంది" అన్నాను.

డాక్టర్ భార్య చిన్నగా నవ్వి అన్నది.

"నో థాంక్స్..వి హేవ్ జస్ట్ ఫినిష్డ్."

నేను భోజనం చేయసాగాను. డాక్టర్ సిగరెట్ వెలిగించి చెప్పాడు.

"నెలక్రితం జరిగింది ఈ సంఘటన."

"మీరు హత్య చేయాల్సివచ్చిన రోజా?"

"అవును. మార్చి మూడు. నాకు తారీకు కూడా గుర్తుంది."

"చెప్పండి."

"నాకు ప్రయివేట్ నర్సింగ్‌హోమ్ వుంది సిద్దిపేటలో. నేను పుట్టి పెరిగింది సిద్దిపేటలోనే. నెలలో పదిహేను రోజులు అక్కడ నర్సింగ్‌హోంలో ఉంటాను. మిగతా పదిహేను రోజులు హైద్రాబాద్‌లో ఉంటాను. హైద్రాబాద్ నుంచి కరీంనగర్‌కి వెళ్ళే దారిలో వుంది మా ఊరు" అని ఆగాడు.

"నాకు ఆ రూట్‌తో అట్టే పరిచయంలేదు. ఎప్పుడూ అటువైపు వెళ్ళలేదు" అన్నాను.

"మార్చి రెండు తెల్లవారుఝామున నర్సింగ్‌హోంనుంచి కబురు వచ్చింది నాకు. ఫోన్‌లో చెప్పింది డ్యూటీలో వున్న నర్స్ సీరియస్ కేస్ వచ్చిందనీ, వెంటనే నన్ను బయలుదేరమని. నర్సింగ్‌హోం ఇంటి దగ్గరే. అయిదు నిమిషాల తర్వాత చేరుకున్నాను."

సిగరెట్ ఆర్పేసాడు డాక్టర్. మాట్లాడుతూ, మాట్లాడుతూ మధ్యలో ఏదో ఆలోచిస్తూ ఆగిపోవటం డాక్టర్‌కి అలవాటని గ్రహించటంవల్ల నేను మళ్ళీ ఎప్పుడు మాట్లాడతాడా అని చూస్తూండిపోయాను, భోజనం ముగిస్తూ.

గొంతు సర్దుకుని చెప్పాడు.

"కరీంనగర్ నుంచి హైద్రాబాద్ వెళ్ళే టాక్సీ కొకదానికి ప్రమాదం జరిగింది సిద్దిపేట పొలిమేరల్లో. ఎద్దుబండికొకదానికి గుద్దుకుని టాక్సీలో ప్రయాణిస్తున్న నలుగురికి తీవ్రంగా దెబ్బలు తగిలాయి. ఇద్దరి పరిస్థితి మరీ ప్రమాదంగా వుంది.

డ్యూటీ నర్స్ లోపలకి తీసుకెళ్ళింది నన్ను. ఇద్దరికి చేతులూ, కాళ్ళూ ఫ్రేక్చర్ అయాయి. నర్స్ మార్ఫియా ఇచ్చింది వాళ్ళకి, బాధ భరించలేరని. ఫ్రేక్చర్ అయిన గుర్తుగా కాళ్ళు బాగా వాచాయి. అంతకుమించి ఏం కాలేదు. క్రమంగా కోలుకుంటారు వాళ్ళు.

మిగతా ఇద్దరికీ గాయాలయాయి. దాదాపు ఏభై ఏళ్ళున్న ఒకతనికి నుదురు పగిలింది. నర్స్ మొహం తుడిచినా, ఇంకా ఎర్రగానే వుంది మొహం నెత్తురుతో తడిసిపోవటం వల్ల.

రెండో అతనికి వీపులో గాయం అయింది. విపరీతంగా రక్తం కారిపోయింది అతనికి కూడా. ముప్పైలో వుంటాయి అతనికి. నర్స్ వాళ్ళ గాయాలకి డ్రస్ చేసింది. వాళ్ళు బ్రతకాలంటే ముందర ఇద్దరికీ రక్తం ఎక్కించటం అవసరం.

నర్స్ బ్లడ్ సేంపుల్స్ తీసుకుంది ఇద్దరం చెరో సేంపుల్‌తో లేబరెటరీలోకి నడిచాం, వాళ్ళ బ్లడ్ గ్రూప్ కనుక్కోడానికి." ఆగి నావంక చూసాడు విసుగు పుడుతోందా అన్నట్లుగా.

"చెప్పండి" అన్నాను.

నా ఉత్సాహం గమనించి మళ్ళీ చెప్పసాగాడు డాక్టర్.

"ఇద్దరి రక్తం ఒకే గ్రూప్‌కి చెందింది. 'బి ఓ' గ్రూప్‌కి చెందిన రక్తం వాళ్ళిద్దరిదీ. దురదృష్టవశాత్తు కథల్లోలాగా 'బి ఓ' తరగతికి చెందిన రక్తం నావద్ద లేకపోయింది.

"ఏం చేసారు?" అడిగాను ఆయన చాలాసేపు మౌనంగా వుండిపోవటంవల్ల.

"నలుగురైదుగురు తెలిసిన ఇతర డాక్టర్లకి ఫోన్ చేసానుకాని ఆ రక్తం ఎవరివద్దా లేకపోయింది మళ్ళీ కథల్లోలాగానే."

"రక్తం లేక వాళ్ళు చచ్చిపోతే మీరు హంతకులెలా అవుతారు? అది మీ తప్పు కాదుగా?"

"ఒకరి మనీపర్స్‌లో, సిద్దిపేట్‌లోని. త్రివేణి అన్న వ్యక్తి పేరు, ఇంటి చిరునామా వ్రాసివున్న కాగితం వుంది. వెంటనే మనిషిని పంపాను త్రివేణి దగ్గరకి. పావుగంటలో వచ్చింది. పేషెంట్‌ని చూపించాను. ఆ అమ్మాయిని పట్టలేకపోయాం అరగంటదాకా, మైల్డ్‌గా పని చేసే స్లీపింగ్ టేబ్లెట్ ఇచ్చాను టెన్షన్ తగ్గాలని."

"ఆ అమ్మాయి భర్తా?

"అవును. ఒకతను భర్త. మరొకతను తండ్రి.

"సీరియస్‌గా వున్న ఆ ఇద్దరి ఫేషెంట్లలో ఒకరు త్రివేణికి భర్త, ఒకరు తండ్రా?"

"ఎగ్జాట్లీ. త్రివేణి కడుపుతో వుంది. నాలుగో నెల."

"పిటీ."

"త్రివేణి రక్తం పరీక్షించాను. ఆమె రక్తం 'బి ఓ' గ్రూప్‌కి చెందింది."

"మై గుడ్‌నెస్. తర్వాత?"

"అన్నం తినండి" అన్నాడు డాక్టర్ నవ్వి, చెప్పసాగాడు.

"ఆ అమ్మాయివున్న పరిస్థితిని బట్టి నిజానికి రక్తం తీసుకోకూడదు. కాని అత్యవసర పరిస్థితి కాబట్టి ఆ అమ్మాయినుంచి రక్తం తీసుకోదలిచాను. అందుకు త్రివేణి సమ్మతించింది. తన గర్భం పోయినా ఫర్వాలేదని అంగీకరించింది."

డాక్టర్ భార్య నా మొహం వంక చూస్తూ వింటోంది.

"చిన్న చిక్కు వచ్చిపడింది. వేరే బాటిల్‌లోకి త్రివేణి రక్తం తీసుకుని, మళ్ళీ ఆ బాటిల్‌లోంచి పేషెంట్‌కి ఎక్కించేంత వ్యవధిలేదు. కాబట్టి డైరెక్ట్‌గా ఆమె రక్తనాళంలోంచి రక్తాన్ని పేషెంట్‌కి ఎక్కించదలిచాను. అందుకు ఏర్పాట్లు జరిగిపోయాయి వెంటనే."

"కరీంనగర్‌నుంచి హైదరాబాద్ వెళ్తూంటే ఈ ఏక్సిడెంట్ జరిగిందన్నారు. అసలా పేషెంట్స్‌ది ఏ వూరు?"

"త్రివేణి పుట్టిల్లు కరీంనగర్. భర్త సిద్దిపేట్‌లో పనిచేస్తున్నాడు. ఆ ముందు రోజే మామగారింటికి వెళ్ళాడు. ఏదో పనిమీద హైదరాబాద్ అర్జెంట్‌గా బయల్దేరారు ఇద్దరు."

"ప్లీజ్ కేరీ ఆన్."

"అన్నిటికన్నా పెద్ద విషాదం, త్రివేణినుంచి నేను కేవలం ఒకే ఒక పేషెంట్‌కు సరిపడా రక్తం మాత్రమే తీసుకోవలసి రావటం. ఆ రక్తం కూడా ఒక పేషెంట్‌కి పూర్తిగా సరిపోకపోయినా ప్రమాదం తప్పిస్తుంది."

"బేడ్‌లక్."

"వెరీ బేడ్‌లక్. నాకేకాదు. ఆ పేషెంట్స్‌నిప్పుడు త్రివేణికి సంగతి చెప్పి వారిద్దరిలో ఎవరికి ఆ రక్తం దానం చేస్తుందో చెప్పమని కోరాను. ఎవరికి ఆ రక్తం ఇవ్వదలచుకుంటే, ఆ పేషెంట్‌ని సిద్ధం చేయాలని చెప్పాను."

"గుడ్ గాడ్."

"దేముడెప్పుడూ మంచివాడు కాదు కష్టాలలో వున్న మనిషికి. ఒక కష్టమ్మీద మరో కష్టం కలిగించి, చూసి సంతోషపడతాడు. గాడ్ ఈజ్ నెవర్ గుడ్."

"త్రివేణి ఏమంది?"

"ఈసారి గుండె దిటవు చేసుకుని చెప్పింది."

"భర్తా?"

"ఏమిటి భర్తా?"

"రక్తదానం చేయడానికి ఎన్నుకుంది."

"తండ్రెందుకు కాకూడదు?" ఎదురు ప్రశ్న వేసాడు డాక్టర్.

"తండ్రా అయితే?"

"భర్త మరణిస్తే ఇక త్రివేణి బ్రతుకు ఏమవాలి? పాతికలోపే త్రివేణి వయసు."

"ఎవరిని ఎన్నుకుంది?"

"ఎవరిని ఎన్నుకుంటుందని మీ ఊహ?"

"చెప్పలేను. నాకు త్రివేణితో బాగా పరిచయం వుంటే చెప్పగలిగేవాడినేమోగాని. ఆ అమ్మాయిని చూడనైనా చూడకుండా ఎలా చెప్పగలను?"

"తనకి తెలియదంది."

"ఏం చేసారు?"

"మీ ఇష్టం.. నాకు ఇద్దరూ కావాల్సిన వ్యక్తులే. ఎవరిని వదులుకోడానికి నాకు మనస్కరించదు. నాకు చెప్పకండి. వాళ్ళిద్దరిలో మీ ఇష్టం వచ్చిన వాళ్ళని మాత్రం తప్పకుండా, ఎలాగైనాసరే, ఆఖరికి నా ప్రాణాలు పోయినా సరే, ఒక్కరినైనా తప్పకుండా బ్రతికించండి అన్నది.

"త్రివేణి కళ్ళకి గంతలు కట్టాను. చెవుల్లో దూదిపెట్టాను. ఎవరికి తన రక్తం యివ్వబడుతుందో త్రివేణికి తెలిసే అవకాశం లేకుండా చేసి, ఒక పేషెంట్‌ని బ్రతికించాను."

"లేదు. ఒక పేషెంటుని చంపారు" అన్నది డాక్టర్ భార్య.

"తప్పలేదు" అన్నాడు డాక్టర్."

"ఎవరిని బ్రతికించారు?" అడిగాను.

"ఎవరిని చంపి వుంటాననుకుంటున్నారు."

"ఆ ఇద్దరిలో ఎవరినయినా కావచ్చు. ఎవరిని తండ్రా? భర్తా?" డాక్టర్ సమాధానం చెప్పకుండా చిరునవ్వు నవ్వి అన్నాడు.

"ఇవతల ఒక పేషెంట్‌కి రక్తం ఎక్కిస్తుండగానే రెండో పేషెంట్ మరణించాడు. కొద్దిగా ఆలస్యం అయినా ఆ మొదటి పేషెంట్ కూడా చచ్చిపోయేవాడు. ఆ మనీపర్స్‌లోని ఆ చిరునామా కాపాడింది అతన్ని."

"త్రివేణి భర్తనా?"

సమాధానం చెప్పలేదు డాక్టర్.

"తండ్రినా?"

మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"ఎవరిని?" మళ్ళీ అడిగారు.

డాక్టర్ లేచి నిలబడ్డాడు, డాక్టర్ భార్య కూడా వెంటనే లేచి నిలబడింది.

"వెళ్తున్నారా?" అడిగాను.

"అవును."

"మీరు చెప్పనేలేదు?"

"చెప్పను."

"చెప్పరా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"ఇందులో రహస్యంగా వుంచాల్సినంత ముఖ్యమయిన సంగతి ఏం వుంది?"

"ఉంది. చెప్పకపోతే నేను, ఈ రోజు, త్రివేణి, ఆ యాక్సిడెంట్. 'బి' గ్రూప్ రక్తం ఇలా చాలా గుర్తుండిపోతాయ్ మీకు చాలాకాలం. చెప్పేస్తే ఆ ఎఫెక్ట్ వేరు."

నేనేం అ వినిపించుకోకుండా బయటికి నడిచారు ఇద్దరు గబగబా నా భోజనం అయిపోవటంవల్ల నేను లేచి వాషింగ్ బేసిన్ వైపు నడిచాను. డాక్టర్ చెప్పిన వాటి గురించి ఆలోచిస్తూ.

భర్తని కాపాడి వుంటాడు. లేదా తండ్రిని. నవ్వొచ్చింది నాకు. ఆడపిల్ల. తప్పితే మొగపిల్లాడు ఖాయంలా వుంది నా ఆలోచన.

చెయ్యి కడుక్కుని, బిల్ చెల్లించి, బేరర్ ప్లేట్‌లో పెట్టి తెచ్చిన కిళ్ళీ వేసుకుని బయటికి నడిచాను. హోటల్ బయట వున్న పుస్తకం షాప్‌లోంచి ఓ పుస్తకం కొనుక్కుని పార్క్ చేసి వున్న ఓ అంబాసిడర్ కారువైపు నడుస్తున్న ఓ ముప్పై ఏళ్ళ యువకుడు.

వాళ్ళు డాక్టర్‌ని చూసి పలకరించారు ఆగి.

"ఏం త్రివేణి? కులాసానా?" డాక్టర్ భార్య ఆ అమ్మాయిని పలకరించింది వాత్సల్యంగా.

ఆ అమ్మాయి త్రివేణి జవాబు చెప్పింది ఆ ప్రశ్నకి.

"మా ఇంటికి రేపు రాత్రి డిన్నర్‌కి రండి." డాక్టర్ ఆహ్వానించాడు వాళ్ళని.

"మేం చాలా కాలంగా అడుగుతున్నది. చెప్తానంటేనే వస్తాం."

"తప్పకుండా అన్నట్లు, అమ్మాయ్ ఈసారి నీ పేరే పెడతున్నాను."

ఒకటి రెండు నిముషాల తర్వాత డాక్టర్ దంపతులు కారులో వెళ్ళిపోయారు.

త్రివేణి భర్త గమనించాడు. నేను చాలాసేపటినుంచి అతన్ని చూసే చూపులో ఆశ్చర్యం, అద్భుతంలాంటి భావం వున్నాయని. అతను నా దగ్గర ఆగి అడిగాడు.

"ఏమిటలా చేస్తున్నారు?

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్. డాక్టర్ నాకంతా చెప్పారు" అన్నాను చెయ్యి చాపి.

"థాంక్స్. కాని దేనికి?" అన్నాడూ త్రివేణి భర్త నవ్వుతూ నా చేతిని అందుకని.

"మీరు త్రివేణి కదూ" అడిగాను.

"నా పేరు త్రివేణి" జవాబు చెప్పింది అయిష్టంగా.

"డాక్టర్ మీ భర్తని బ్రతికించటం నిజంగా మీ అదృష్టం'' అన్నాను. ఆ అమ్మాయి జీవితంలో జరిగిన ఒక అపూర్వ సంఘటన నాకు తెలుసునన్న గర్వం సన్నలా మాట్లాడించిదనుకుంటాను వాళ్ళతో.

"మీరేమంటున్నారో నాకర్థం కావటంలేదు."

"ఇప్పుడు మిమ్మల్ని పలకరించిన డాక్టర్ నాకంతా చెప్పారు. "

నవ్వాను.

"మీ తండ్రిగారు మరణించడం దురద్రుష్టం."

ఒకసారి ఇద్దరూ ఒకరి వంక ఒకరు చూసుకున్నారు.

"ముమ్మాటికీ కాదు. నన్ను ఆ డాక్టరు బతికించడం శుద్ధ అబద్ధం. " అన్నాడు.

ఏడెనిమిది అడుగులు ముందుకు వేసి ఆగి అన్నాడు త్రివేణి భర్త మళ్ళీ చిరునవ్వుతో ఏదో అర్థమయినట్లుగా.

"ఆయన కేవలం డాక్టరేకాక, గొప్ప రచయిత కూడా. ఇప్పుడే చెప్పారు ఆయన వ్రాసే కథలోని ఓ పాత్ర పేరు త్రివేణి అని. "

హోటల్‌లోకి వెళ్ళిపోయారు ఇద్దరూ.

COMMENTS